

ΟΙ ΤΥΠΟΙ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΜΠΑΡΜΠΑ ΓΙΑΝΝΗΣ Ο ΚΑΝΑΤΑΣ

Ο μυστηριώδης νεοφερμένος. Ο χγγειοπώλης και το γαϊδουράκι του. Ο δανδής της Κυριακής και η ιδιόρρυθμη εμφάνι- σης του. Μια σιλουέτα για γελίο. Ένα τραγούδι που γίνεται πανελληνία. Ο έρωτάς του. Ο Μπάμπα Γιάννης και η χεντρη κυρία. Στο κχρνείο της «Ωροίας Ελλάδος». Μια βριχάβευτική παρέλασις. Ο κανατάς και οι μυστηριώδεις δακτυλοκ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΠΟ τους περιεργότερους Αθηναίους τριούς, με τούς οποίους διασκέδαζαν οι άνθρωποι του παλιού καλού χωριού, ή- ληξε ένας και ο περίφημος «Μπάμπα Γιάννης» ο Κανατάς. Τόν είχαν αποθα- νάσει οι πατριώται χωριού της έλασης τον και τον έτραγουδούσε σε ζήτησις οίχους ή λαϊκή Μούσα.

Ο μάμπα Γιάννης δέν ήταν φρο- νό το πλάσι. Μάς είχε ρθει από τη Βουλ- γαρία, και ίδαν πως: «Όταν ή Βουλγα- ρική αυτή χώρα άπελευθερώθη και ανε- πηθή σε Κράτος, τότε ήταν ή Ελλάδα ρομαντισμένη άνθρωσιον έκει, ώστε έ- χριστιανικήθικαν σ' άνότατα κρητικά έ- θνησινα και άνθρωποι, οι άποιοι ός τότε ήταν έγγράτοι και μαθητάτοι. Η, γ., ένας χωριάτης από τη Ρό- ροβια, στον καιρό της Τουρκοκρατίας, έγινε πρόεδρος των Πρωτο- δίων, ένας σιαιός από τό Ρομαντικό διορισμέ- νουάρχη, και ένας γυλιός μετασημαστήρας ο Οικονομικό Έφορο»

Ένας λοιπόν από τούς άνωστειούς αυτούς έπαλληλούς ήταν και ο άνθρωπος με την ιδιόρρυθμη σιλουέτα, που τον είδαν έξωγα οι Αθηναίοι να πλοισή τον άφιόλο των αμνομένων της πρωτεύου- σης. Τό πορτακιό του όνομα—ή μάλλον το παρώνόμ του— κανείς ποτέ δέν τώιαθε. Μυστήριο είχε σκεπάζει στην άρχή την ποστερίω του ζώη. Με τον καιρό όιος έγινε γνωστόν, ότι ο μάμπα Γιάννης ήταν Έταρχος στη Βουλγαρία, ότι είχε έκει οφάρια και νέα γυναικά, την όποία έλάτρευε... Έξαινα ό- πως, μά μέρα—ή μάλλον μά νύ- χτα—ό Έταρχος, γυρόντας στο σπίτι του από έστρατιωτική περι- οδεία, βόηξε την οφάρια του σέβανη στην άρχαλή του λατρευτού της, ό όποιος ήταν ό... άδερφόρ του ό μα- χηρός!... Έπαναλαμβάονταν όρθάδι στη μαχη Βουλγαρία και πομπού ή τραγωδία της Φραντζέ- σκας ντά Ρίβιν!

Ο Γιάννης δέν έγινε καιρό σε ρομαντισμούς σλαβαγισμούς. Με μια κομπούρα εσκότισε τη γυναικά του, έμασελώσε τον άδερφό του και έγινε αμίσος, γάδισε τό σπο- τάδι, μαζού άπ' τον τόπο του έγ- κλημάτος...

Έπειτα από διάφορες περιπέ- τειες, κατόρθωσε να γτάση στη Βάρνα, να μη σ' ένα ίστιοφόρο και να φύγη για πάντα από τη Βουλγαρία, όσον τον βγάλει τό καράβι...

Τό καράβι δέν έβγαλε στον Πειραιά και ο Γιάννης ανέθηκε στις Αθήνας, όσον για να ήσθη, μήτε έπηρετής σ' ένα αγγειοπώλη του Μεναστηρακιού... Έπειτα όιος από λίγα χρόνια, έγινε άρχιστολή του Μεναστηρακιού... Έπειτα όιος από λίγα χρόνια, έγινε άρχιστολή του Μεναστηρακιού...

Οι έπιζόντες Αθηναίοι θυμούντα άκόμα τό μάμπα Γιάννη τον Κανατά: Ψηλό, άδύνατος, λίγο κωμικός, ξανθοπόρ, με μακριά μουστάκια, χρειασιμένα όπος των Κινέζων, έγγυός άπ' τό ποσι ός τό βράδι στους δρόμους, άκολούθοντας ένα κοκκαλάρακο για δαρο, φοροτιόνο στάμους και κανατίνα...

Τόν χειμώνα, στις έργασίες ήμέρες, φορούσε ρεσιπούλακα με πολύ πλατό γφό, τό κολοσιάνι ένα μαγαλό Σιφνέσιος σκαδιό, από κείνα που έδωσαν τ' όνομά τους σε μια εβαναστατική περίοδο των Αθηνών, γνωστή ός «Σιαδικιά»...

Η δημοτικότητα του όιος όφειλετο κυρίως στην ιδιόρρυθμη ζώη του και, πρό πάντων, στην εμφάνισί του κατά τις Κυριακές και τις γιορτές, όποτε γυνόταν, ός διά μαγείας, άλλος άνθρωπος.

Ο μάμπα Γιάννης δέν ήταν πειό ο Κανατάς της προ- ηρομεινής ήμέρας. Ντυνότανε με κομψότατο κοστούμι, της τελευταίας μόδας, ρομμένο σπόν καλύτερο φάρτη της πρωτεύουσής, τόν περίφημο

Παντελή Λοκίτιο, ό όποιος έντυνε τούς «έόντατα» των Αθηνών—ό- πως έγαμιατηρίζοντο τότε οι κρημαίνοντα— ήταν ιδιαίτερος φίλος του Γάλλου συγγαμίου Άρσενίου Οδούα και είχε αλληλογραφία με τον Αέοντα Γαμβέτα!... Γιατί όταν οι δύο ατόοι φιέλληνες έπερα- σαν από τας Αθήνας, ό γαλλομαθής σάφτης τούς έπισκεφθή τό Σε- νοδοχιό και «έβαλε» τό ψαλλίδι του από τας διαταγές τόνυ!

Τις Κυριακές λοιπόν, ό μάμπα Γιάννης φορούσε ψηλό καπέλο—όπος όλοι τότε οι καλύτεροι των Αθηνών— ατόος όμοιος του έσο- γουε τό άπαραιτόν τιματόο σάβι, έβόηξε χροιά γυαλά στα μάτια, κρητισέτε ενάέγαστο μαστονιόνα, που και αυτό ήταν της πόδας, και έτσι κρητισέτε έβγαλε στον περιπατο, που γινότανε τότε στην όδον Πατησίων, ή παρνούσε τις βραδινές τόν όρος στο ίστοριό κρητισέ το της «Ωροίας Ελλάδος», κέντρο των σπουδιών πολιτικών άνδρων και της κομής νεολοίας!... Έκει έγινε τόν καιρός του, σαν ίσος με ίσους.

Η ιδιόρρυθμία αυτή του μάμπα Γιάννη, μεταδότησα άπ' τη σε- νακία Σαγγαρινή, όσον καιροκόμα, έγινε γνωστή σ' όλη την Αθήνα και ό κρηκόταλος και κωλοκωτιστής Κανατάς συνεκέντρωσε τη γρητική προσοχή:

Όταν έβγαλε στους δρόμους με τόν και Μένυό του φοροτιόνο κανατίνα και στάμους, τόν παρακολούθοντα τά παιδιά των σνοιναίων ή άλαλαγμούς, όλη ή μαριόα και ή γρηνακόμας έβγαλαν στις πόδες να τόν ίδαν και να τόν δείξουν στα μαζού τους, σαν περίεργο ζώο!

Έτσι, ή δημοτικότητα του Κανα- τού μεγάλωσε από μέρα σε μέρα και τό λαϊκό τραγούδι δέν άργησε να τόν διακριμή στά λέρατα, όχι μόνο της Ελλάδος, άλλα και των έποδοίων μερών, άφού τό τρα- γούδι του μάμπα Γιάννη του Κανα- τού τό έβγαλαν και στη Σιωνή!... Τό πανελλήνο αυτό τραγούδι έν- τυπώντα σε ήβλα διαφόρων γρο- μισίων με την είκοση του μάμπα Γιάννη επί κεφαλής, που τόν πα- ροδιούσαν άλλοτε με την έπίσημη Κρησιακή χοροσιά του και άλλοτε με τα φορτα της δουλειάς, ά- κολούθοντας τό γάδισό του.

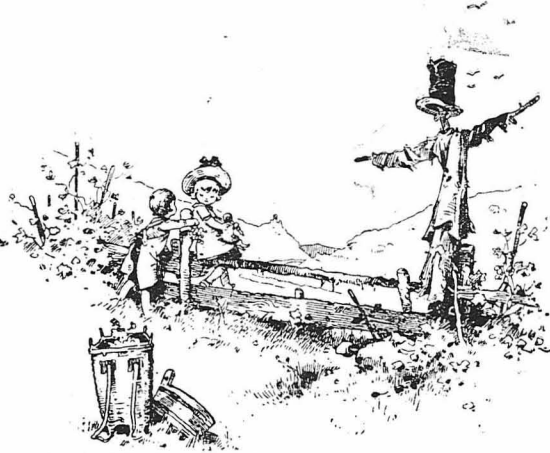
Ίδου μερικά στίχοι του, που άντηχόταν πολλά χρόνια στα σο- κεία της Αθήνας, τονισμένα από τό σινδότη Σαύλεο:

Μπάμπα-Γιάννη με τις στάμους και με τα κανατίνα σου, να χαρής τα μάτια σου, να χαρής τα μάτια σου. Πρόσεξε μη σε γελάση καμιά όμορφη κυρά και σου φάσει τό γαϊδούρι και σ' άφήσει την ούρά, Μπάμπα-Γιάννη κανατά!...

Η μουσική του τραγούδιό ήταν γοργή, εύκολη, παιχνιδιάρη, Α- μέσως την έμαθονε τό ατόι. Και χορήγοα έγινε δημοφιλή, τόσο και κάθε Κρησιό, ή στρατιωτικές μάντες τό έπαζαν στις πλατιές, πρό πάντων όσον ο Κανατάς με τό ψηλό καπέλο παρνοσιόνα. Ο μάμπα-Γιάννης όιος έταρνε τό καιροσιόνο της μουσικής στα σαβαρά, έβγαζε σε άνταπόσει την ψηλοκαπέλλοδορα του και έστεκε άκίνητος, σε προσοχή, περικλιόμενος από τό πλήθος, όση ώρα ή μπάντα έπαίξε τό τραγούδι του!...

Μετά τό άνάκορμα αυτό, τό πλήθος παρελάμβανε τό μάμπα-Γιάννη και τόν σνοιόδεσε μ' είδικία στο σπίτι του, στην όδον Υαφι- δου, της σνοιναίας Σαγγαρινή. Σε όλη την πανηγοργή αυτή παρ- έλασι, ό μάμπα-Γιάννης έπήγανε κωμωστούς, με τό σάβι ρημένο στον ένα όμο του, κατά τρώτο Ιστανικό, και τό μαστονιόνα κάτω από τη μαζούλη. Έπήγανε με βήματα πληρητά, σαν βουβόβαρδιό- ρος! Σωστό ζαρναβάλι!...

Άλλά γιατί έκαλλωπόζετο έτσι ό μάμπα-Γιάννης; Διάφορες έ- ξηγήσεις είχαν δοθει τότε. Η περιεργότερη ήταν ότι ό εκ Βουλγα- ρίας άγγειοπώλης είχε... έ- ροστοχητηθεί με μια κυρία, και όρισμένους με τη γυναικά ενός διδασκόλου της Καλλι- γραφίας! Η Αέονα του μάμπα-Γιάννη ήταν μεσοκό- τη, χοντρή σαν βαρέλα, άλλα

ΕΠΙΚΑΙΡΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

...ΚΥΝΗΓΩΝΤΑΣ ΤΗΝ ΜΙΣ ΕΛΛΑΔΑ

(Μία συνέντευξη με την Δίδα Χρυσούδα Ρόδου)

Εδεικνυόμην επί ημερες για να δω τη διδα Ρόδη, μετά το θρίαμβό της κατά τα εφετηνιά Καλλιτεία. Έπί ημέρες την άναζητούσα στην Αθήνα και στον Πειραιά. Κινηγητό άγριο... Κι' επί τέλος, την παραμονή της αναχώρησός της για το Παρίσι, είχα την ευτυχία να την δω σ' ένα συγγενικό της σπίτι

στον Πειραιά.

Η δεσποινίς Ρόδη είναι ένα κομψοτέτατο πού μιλάει άρχίζει να άνοιξη. Ψήλη, λεπτή, με λεπτά χαρακτηριστικά και μάτια ποικιλοτρόπων καύσων τρομαγμένα. Τιποτε το επιτηδευμένο και το κροσσιστό. Μας δέχεται με ενγένεια και μιά χαϊρετά έγχαδία.

—Ξέρετε, δικαιολογείται, τί απηχοζούμενη πού είμαι; Ούτε καιρός για να κοιμηθώ δεν μου μένει πιά. Έχω άποδοθή... —Ω, δεσποινίς, κι' ευσεί απαυθίσαι να σας κινήσους τούσες ημέρες! Για να μός άποχρησώσεται λοιπόν θά μός πήςε κάτι... —Μά τί θέλετε να σας πώ; Τι μορφή να σας πώ τώρα; Όταν γυρίσω από το Παρίσι, τότε μάλαστα! Από εκεί θά έχω ένα σοφό έντυπώσις, τίς άποίες πούδ' έγχαριστός θά σας διηγηθώ για το «Μπουκέτο».

—Να περιμένους, δεσποινίς, τόσο; Μά ώς τότε θά πείσους τούσες καιρός! Μπορεί να γυρίσει όχι ως «Μις Έλλάς» τότε, άλλα ως «Μις Εύρωπης», μπορεί να σας ζητήσει κανείς εκεί σέ γάμο και να σας παντρευτή!

—Η δεσποινίς Έλλάς τινάξεται ως άπάνω. —Καλέ τί λέτε!... Έτσι εύκολα παντρεύεται κανείς; Α, μή μοί μιλάτε, είναι παρακάτω, για ένα τέτοιο πράγμα!... —Σεβόμεθα την επιθυμία της διδας Ρόδη και δεν της ξαναζωάνους πιά λόγο περί γάμου. Άλλά ή Μις Έλλάς έπιμένει να μη μός λέη τίποτε. Ψαλον επιβάνει ή παρεκτινάζουνη θέα της.

—Ξέρετε, μιά λέει, ή Χρυσούδα είναι πολύ ισχυρόφρον και λαλόλογη. Δεν της άρέσει καθόλου να κάνει

πολύ κλίμασιση. Δεν έβρισε από την Πλατεία των Ανακτόρων, όταν στις 11 το πρωί, κάθε Κυριακή, ή Μουσική της Φροσύας έπαιάνει. Και ό μπαρμπα-Γιάννης, μαζί με τη δέσα του τραγουδιού του, άπειλιούτανε καί τη θέα της όραίας του!... —Επειδή κάθε ευαγάσις του έδινε νίησι έξωφρεσική στά διάφορα ζυγαροπλαστεία και λοιπά κέντρα, οι καταστηματαζια κατορθώνουν να τον φέρουν στα μαγαζιά τους, για να συγκεντρώνουν ζώσιον, άπαυθίλαζα όπως κόνουν τώρα οι θεατρονίαι με την... Μις Έλλάδα!

—Ο μπαρμπα-Γιάννης προσκελεύεται άκόμη και στον Πειραιά. Στην περίπτωση αυτή, ή εφημερίδα του Πειραιώς «Ο Ποσειδάσιος» άνιχνίσει ότι «άγαπήσους τοίς πύσι μπαρμπα-Γιάννης ό Κανατάς θά παραστή την έγχομύνην Κυριακήν τό άπόγευμα εις τό έν Τεργηθία καφερίσιον, άπου κ.τ.λ.».

Και τότε όλος ό Πειραιώς μαζεύονταν στην Τεργηθία ν' άπολαύση τό θέαμα. Ο μπαρμπα-Γιάννης έγχοδανε φρέσκους, φορόντας και τό χρυσό του σοβόλι με τη ζωντή κανένα και άλλα γάντια, καθότανε κοντά στη μουσική, έπινη τη σοιμάδα του και άκονγε σοβαρός τό τραγουδι του, ή έκουθέντιας με τούς νοικοκυραίους, μη έννοχλούμενος από τίποτε ό μαζαριός!...

Κατά την άρχή του Ροσοστομαζικού Πολέμου τό άστρο του μπαρμπα-Γιάννη είχε δύσει πιά. Η γυναικάς της τον συνισαίον δεν έβγαζαν από κατόφι να τον ίδουσι και τά παιδιά δεν τάν παρακολούθουσιν. Όλοι τον είχαν σινηθίσουν... Κ' έξαρνα ό πλανόδιος Κανατάς γάβησε από τας Αθήνας και δεν ξαναγάνησε. Για τί μιστηριώδη έξαρνήσει του γράφτηκαν τότε πολλά και διάφορα. Η φαντασία του Αθηναίου λαού όργιάσισε. Είπαν ότι ό μπαρμπα-Γιάννης, μετά την παραγωγήν του έγχαίματός του, έγχορισε πάλι στη Βουλγαρία για έννε... εφέτης! Και τότε όλοι έπίστησαν ότι ό μπαρμπα-Γιάννης δεν ήταν πρόσωπο κομικό, όπως άφησε να πιστευθή, άλλ' άπεισταίμνος της Βουλγαρικής Κυβερνήσεως, κατίζωπος, πού είχε ρθει στας Αθήνας να παρακολούθησι τίς στρατιωτικές όργανώσεις της Έλλάδος και να μαζέψη τίς πληροφορίες πού έγχορεύοντο οι Βούλγαροι για μελλοντικό πόλεμο! Ας μη ξεγυάνε δε σχετικώς επί την έποχή εκείνη οι Έλληνες έβλεπαν σ' όλα και σ' όλους μιστηριώδεις... δακτύλους!...

κουθέντα για τον έαυτό της. Τά περισσότερα άπ' όσα έγχαρην ή έγχομερίδες δεν τά έξεστόμισε ποτέ ή άναγία μου.

—Αχ, ναι, διαμαρτύρηται ή Μις Έλλάς, κι' αυτά κάλιστα πού έγχαρην μερίςες πόνι άπ' την έγχογή μου, ότι δίδην είχα είσε πώς ήμουν βεβαία για την έπιτυχία μου. Αλλά δεν είναι καθόλου αληθινά. Ούτε σέφθηκα ποτέ μου να πώ μιά τέτοια άνοησία. Φαντασθήτε δετι προχθές είταν σέ κάποιον δημοσιογράφου πούδεν μισοφύσε να με ίδη γιατί ήμουν λίγο αδιάθετη και την άλλη μέρα ή έγχομερίδα του έγχαρνε πώς ήμουν βαρειά άρρωστη από γρίπη και πώς ήταν άφιβεβολο άν ό γιατρός θά μοί έδινε την άδεια να ταξιδεύω! Είδετε φαντασιολογίες!... Έξ άλλων τί να σας πώ; Είμαι άκόμη τόσο νέα, ώστε δεν έχω άνάγκησους, Γεννήθηκα στην Αίγνα κι' εκεί άναστήθηκα. Πολύ μικρή έπήγα στο σχολείο των Καλογραφών της Τήνου κι' εκεί έσοπούσασα ως πού τρώην έτών. Ύστερα πήγα στη Γαλλική Ακαδημία στην Αθήνα κι' έτελειώσα τίς γαλλικές σπουδές μου. Έπάρχα brevet litteraire. Η νόμια κατοικία μου είναι, βέβαια, στην Αίγνα, άλλα όλοι οι συγγενείς μου είναι έγχατορημένοι στον Πειραιά και στην Αθήνα. Κάθε άνω-τέρας μήνης έγχομα από την Αίγνα στον Πειραιά. Είνε, άλλωστε, τόσο σύντομο κι' έγχοματό τό ταξιδιάκι αυτό, ώστε τίς μιά ημέρα τό άπομασίσι και την άλλη τό κάνο. Τό φημιστότερο έγχομα για να όργω την γυναικάς μου τοναίτε-τες και με την έγχομαία αυτή κάθομα σχεδόν ως τα Χριστούγεννα. Τίς Άποχρηξ' έγχομαίσι. Στις όργές του κάλομαίσι πιά στην Αθήνα βρισκαίμα για να όργω τό κάλομαίσι. Τό κάλομαίσι έννοείται ότι δεν τό ζωνάιν από την Αίγνα. Πού ν' άφήσει τί δασαία, τά μανία μου, τίς βαρβάδες, τίς έλθομύς, τίς γίλεις μου πού έγχομαίσι για να παραθερίσουν. Α, ή Αίγνα είναι πολύ όμοια τό κάλομαίσι! Δεν την άλλωξω με τίποτε! Το γυρίωμα έγχει ή Αίγνα τά καλά της, άλλα τό κάλομαίσι τά έχει ή Αίγνα. Έννοείται ότι και στην Αίγνα δεν άγίνω έντελέσις τίς μελέτη μου και τά βιβλία μου και τούς έγχαρημένους μου συγγαριούς. Μ' άρέσουν και οι Αλγίηνες, άλλα περισσότερο έχω σινηθίσει τούς Γάλλους και κάλιστα μη τους νοτήνους όσο τους πού κάλη-τες. Μ' άρέσει άκόμη και τό πιάνο μου. Είναι τόσο όμοια πράγμα ή μουσική!

—Δεν μου λέτε, δεσποινίς, είχατε έπρόθεσι και πέρσι ετηρημοτήρη για Μις Έλλάς;

—Καλέ όχι! Πέρσι βρισκαίμουν, όπως κάθε χρόνο, στην Αθήνα από την έποχή. Ήταν ό πρώτος χρόνος πού θά έβγαίνα πού έπισημα στον ζώσιον και θά παρουσιασίζονταν ό σέ βραδινό χορό. Έτοίμασα μερίςες; τολαίτεπτες και... ά, δεν σας λέω παρακάτω!...

—Γιατί, δεσποινίς;

—Γιατί, έξακολούθη ή θέα της μελόντας, ή Χρυσούδα γούβατι μήπως νομίσουν πώς περιανούθη. Άκούσας λοιπόν να σας πώ έχω πούδ' έβγαν τά πράγματα. Λοπόν έπισημα τίς Χρυσούδα στον 2. Τσοζίλιον και στις κ. Γεωργιάνα για να τίς έτοιμάσους μερίςα φουστάνια. Άρξασιν καί ό ένας και ή άλλη να μου λένε: «Καλέ τέτοια ζωοτινέα ζωοτίσια έγχετε στην Αίγνα!... Μά αήτην πρέπει να την στείλε στον διαγονισμό για Μις Έλλάδα. Σίγορα θά βραβευθή!» Έυσεί, έννοείται, δεν τά λιανίσαινε στα σοβαρά αυτά τά πράγματα. Όποσούσποτε, πήγε στο χορό των Καλλιτεσίων μαζί με τά ξαδέλφια της, κατά τίς 11 1/2...

—Πούδ' άργά ήταν, διαζώπτε ή δεσποινίς Ρόδη. Έπει τό θεωρησιό πού βρισκαίμους βρισκαίμα και πολλοί γνωστοί πού κλαυτά και τού κ. Χατζή, τού βουλευτή μας. Αήτοι σχολιάσαν τ' άποτελέσματα της έγχογής και είπαν ότι είναι κομιά πούδεν έλαβα κι' έχω μέ-ρος!... Εγώ από τά θεωρούσα για κομπλιμέντα και γελοία, και φέτος, όταν προκηρύχθηκε ό διαγονισμός, δεν σιλοζιόγησα να λάβω μέρος. Βρισκαίμουν λοιπόν έδώ από την Προποζώνση, όταν μιά μέρα ό μπαρμπα-... πού είχε έρθει από την Αίγνα για δουλιές του, σιναντήσι τεζαίως στο δρόμο τό βουλευτή μας κώνο Χατζή.

—Καλά πού σέ βρήκα, τού λέει ό κ. Χατζής. Αποφασίσαι να βγάλουμε την ζώνη σου Μις Αίγνα και να την πείσουσι να λάβη μέρος και στό διαγονισμό των Αθών για Μις Έλλάς.

—Ο μπαρμπα-... έμιασε. —Μά ή ζώνη μου δεν είναι καν στην Αίγνα! λέει. —Δεν πειράζει, την ελπίσους έμηνι! —Έτσι έξελέγη Μις Αίγνα και κατόπι Μις Έλλάς. Όμοιολόγ ό μος πός άν ήξερα τί είχα να ταυθίσω μετά την έγχογή μου, ποτέ μου δεν θά έδεδχον να γίνω Μις Έλλάς. Είμαι άρρωστη πραγματικά από τούς κάποιους κι' από τά ταξιδιά. Μά θά κάνο ένα όρασι ταξείδι, θά ίδου τό Παρίσι, πού έπιθυμούσα τόσο πολύ να γυρίσω, θά πάω στην Κιανή Ακτιή και θά έχω ένα σοφό όρασι έντυπώσις, τίς άποίες σας ύπόχομα ότι θά φιλώξω άποκρίστικώς για τό άγαπητό μου «Μπουκέτο».

'Απ' όλα τα περιοδικά που διαβάζω, το «Μπουκέτο» μου άρέσει περισσότερο.

Χρυσούδα Ρόδη
Μις Έλλάς
1931

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΑΗ